

CELE MAI
FRUMOASE
POVEȘTI

Ediție în 3 volume

Colecție coordonată de Anatol Vidrașcu

Ilustrații

Simion Zamșa • Elena Karachentseva

LITERA
mică

București • Chișinău

7

*Mihai Eminescu*CĂLIN
NEBUNUL

33

*Ion Creangă*PUNGUȚA
CU DOI BANI

47

POVEȘTEA
PORCULUI

71

DĂNILĂ
PREPELEAC

101

POVEȘTEA
LUI STAN
PĂȚITUL

131

URSUL
PĂCĂLIT
DE VULPE

139

PĂCALĂ

143

I.L. Caragiale

FĂȚ-FRUMOS
CU MOȚ
ÎN FRUNTE

155

Petre Ispirescu

ALEODOR
ÎMPĂRĂȚ

165

PRĂSLEA
CEL VOINIC
ȘI MERELE
DE AUR

183

CELE
TREI RODII
AURITE

195

BOGĂȚIA
ȘI VESELIA

199

Ioan Slavici

DOI FEȚI
CU STEA ÎN
FRUNTE

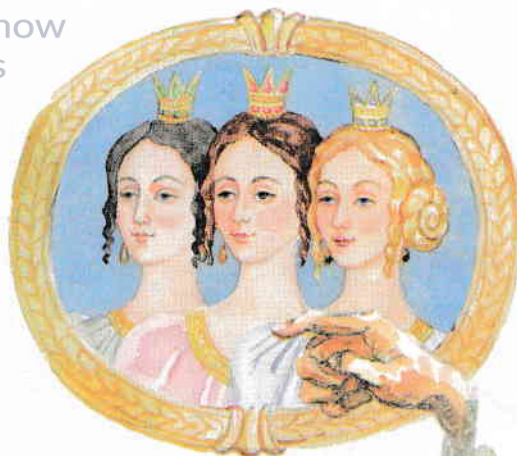

215

Barbu Delavrancea

PALATUL
DE CLEȘȚAR

Mihai Eminescu

CĂLIN NEBUNUL

Era odată un împărat și avea trei fete și erau așa de frumoase, de la soare te puteai uita, da' la dânsle ba. Acu, cele două erau cum erau, da' cea mijlocie nici se mai povestește frumusețea ei. Acu câți feciori de împărați și de ghinărari au cerut-o, împăratul n-a vrut să le-o deie. Acu-ntr-o seară au venit trei tineri și le-o cerut, da' el n-a vrut să le dea. Acu ei au ieșit afară și unul dintr-înșii a prins a fluiera cât s-a făcut un nor mare și nu s-au mai văzut nici ei, nici fetele. Le-au răpit.

Acu-mpăratul a scos veste-n țară că cine-a găsi fetele le dă de nevastă. Acu-n satul cela a-mpăratului era un om și-avea trei flăcăi. Doi erau cum erau, da' unul era prost, ședea-n cenușă, și-l chema Călin Nebunul. Și-au zis acei doi frați: „Haidem și noi să căutăm fetele-mpăratului“. Da' Călin a zis: „Hai și eu cu voi“. Și-acei doi au zis: „Hai“. Și-mpăratul a zis că cei care s-or porni după fete le dă bani de cheltuială și straie de primeneală. Acu ei au făcut un arc și-au zis că unde l-or zvârli, până unde-a ajunge, acolo să poposească. A aruncat cel mare și-a mers vreo două zile și-a ajuns. A aruncat și cel mijlociu și tot așa degrabă a ajuns. Da' când a aruncat Călin Nebunul, a mers trei luni de zile, zi și noapte, și de-abia a ajuns. Acu ei, mergând pe drum, au gătit și cremenea, și amnarul. De-abia au avut cu ce ațâța oleacă de foc. Și-au zis așa ei înde ei că să păzească focul unul din ei cât vor dormi ceilalți, că dacă s-a stinge focul, îi taie capul celui ce-a păzit dintr-înșii.

Acu s-au culcat cei doi, și cel mare a rămas să păzească. Pe la miezul nopții s-a auzit un vuiet grozav. Era un zmeu cu trei capete.

– Cum ai putut să-mi calci moșiile de la tată-meu fără de voia nimănui?
Hai la luptă!

– Hai!

Și s-au luptat ei, s-au luptat, pân-acu l-a omorât pe zmeu și a făcut din capetele lui trei căpițe de carne. Acu se trezesc cei doi.

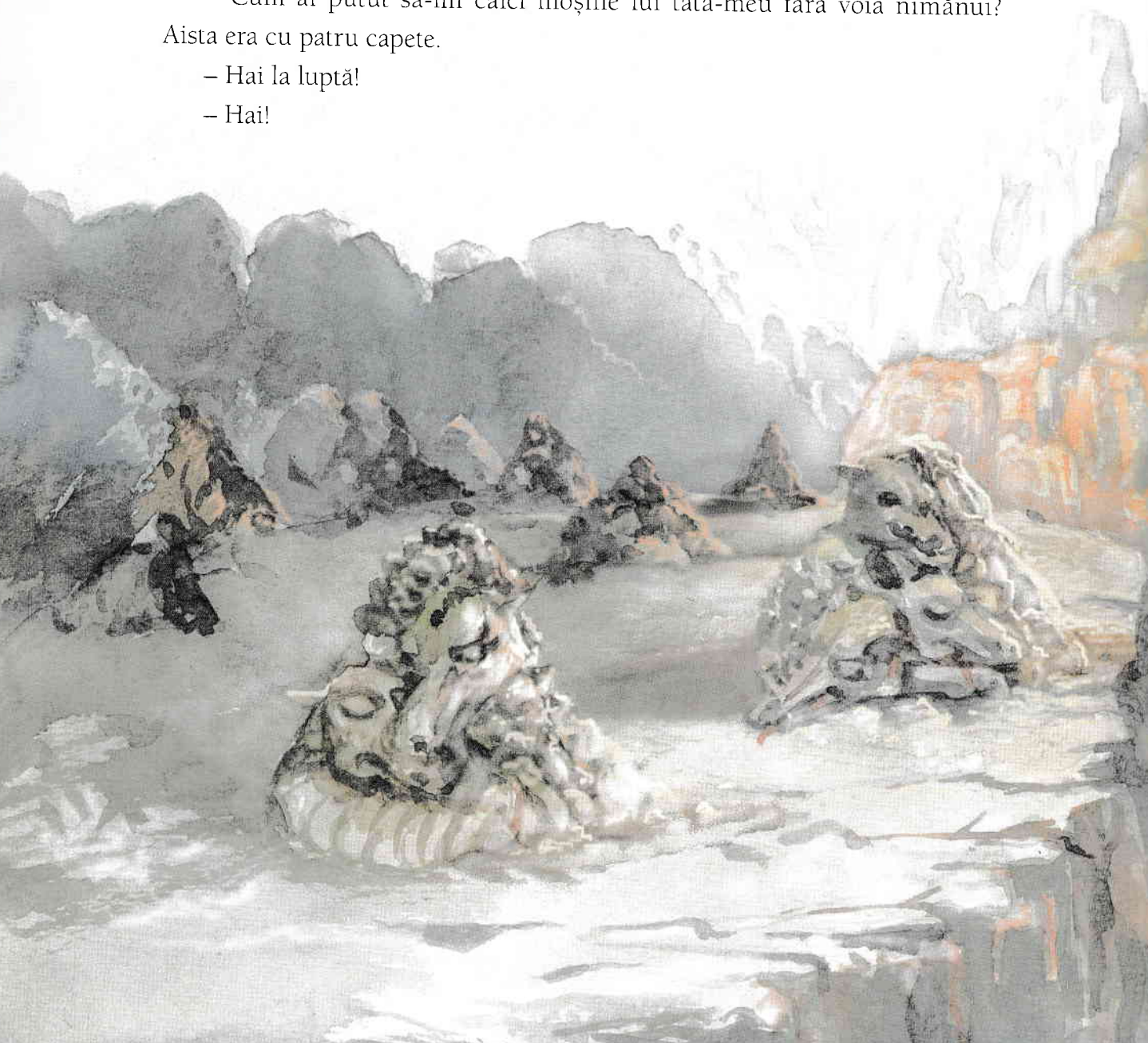
– Uite, voi ați dormit, da' eu uite ce lupt-am avut.

Acu a doua noapte cel mijlociu era să stea de strajă. Iar pe la miezul nopții se aude-un vuiet.

– Cum ai putut să-mi calci moșiile lui tată-meu fără voia nimănui?
Aista era cu patru capete.

– Hai la luptă!

– Hai!

LBRIS

We know
books

Și l-a omorât și pe acesta și-a făcut patru căpițe de carne din capetele lui. Acu, când s-au trezit ei, a-nceput să-i deie de grijă lui Călin Nebunul că să păzească bine focul. Acu el a treia noapte era să fie. Acu iar pe la miezul nopții s-auzi un vuiet mare. Un zmeu era – cu opt capete.

– Hi! zice Călin Nebunul – că și zmeul era năzdrăvan, și știa de dânsul – hai la luptă!

– Hai!

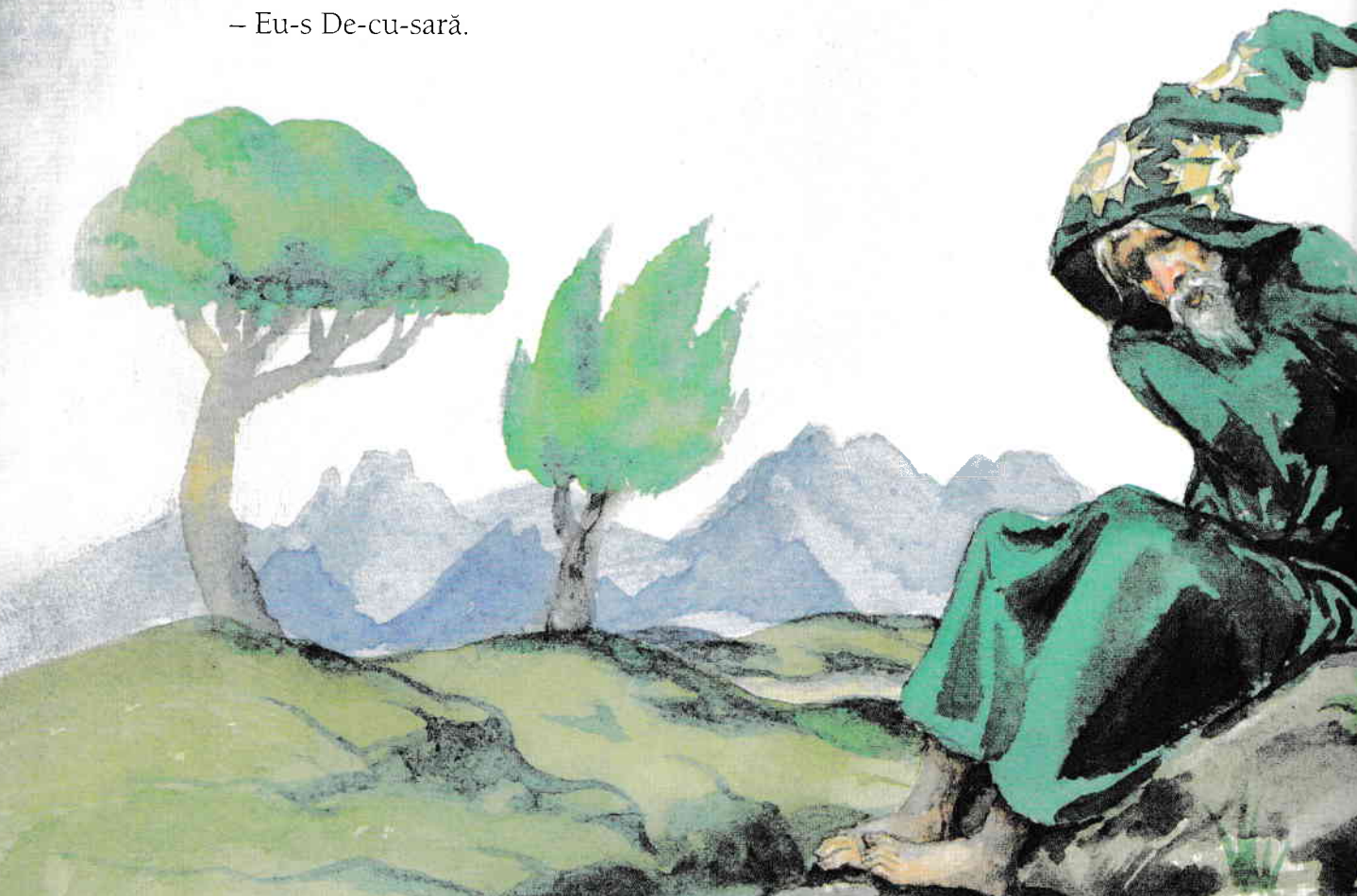
Cât se luptă, se luptă, cât de cât să nu se deie zmeul. I-a tăiat Călin Nebunul o ureche și-a picat o picătură de sânge și-a stins focul. Și-așa, pe-ntuneric, s-au început ei a lupta și-n sfârșit l-a omorât Călin Nebunul și-a făcut opt căpițe de carne. Acu ce să facă el? Foc nu-i. S-a luat el și mergea așa supărat prin pădure și-a ajuns la un copac înalt și s-a suit în vârful lui și-a văzut în depărtare o zare de foc. Coboară el și se pornește s-ajung-acolo și-ntâlnește un om pe drum.

– Bună noapte!

– Mulțămesc dumitale!

– Da' cine ești dumneata?

– Eu-s De-cu-sară.

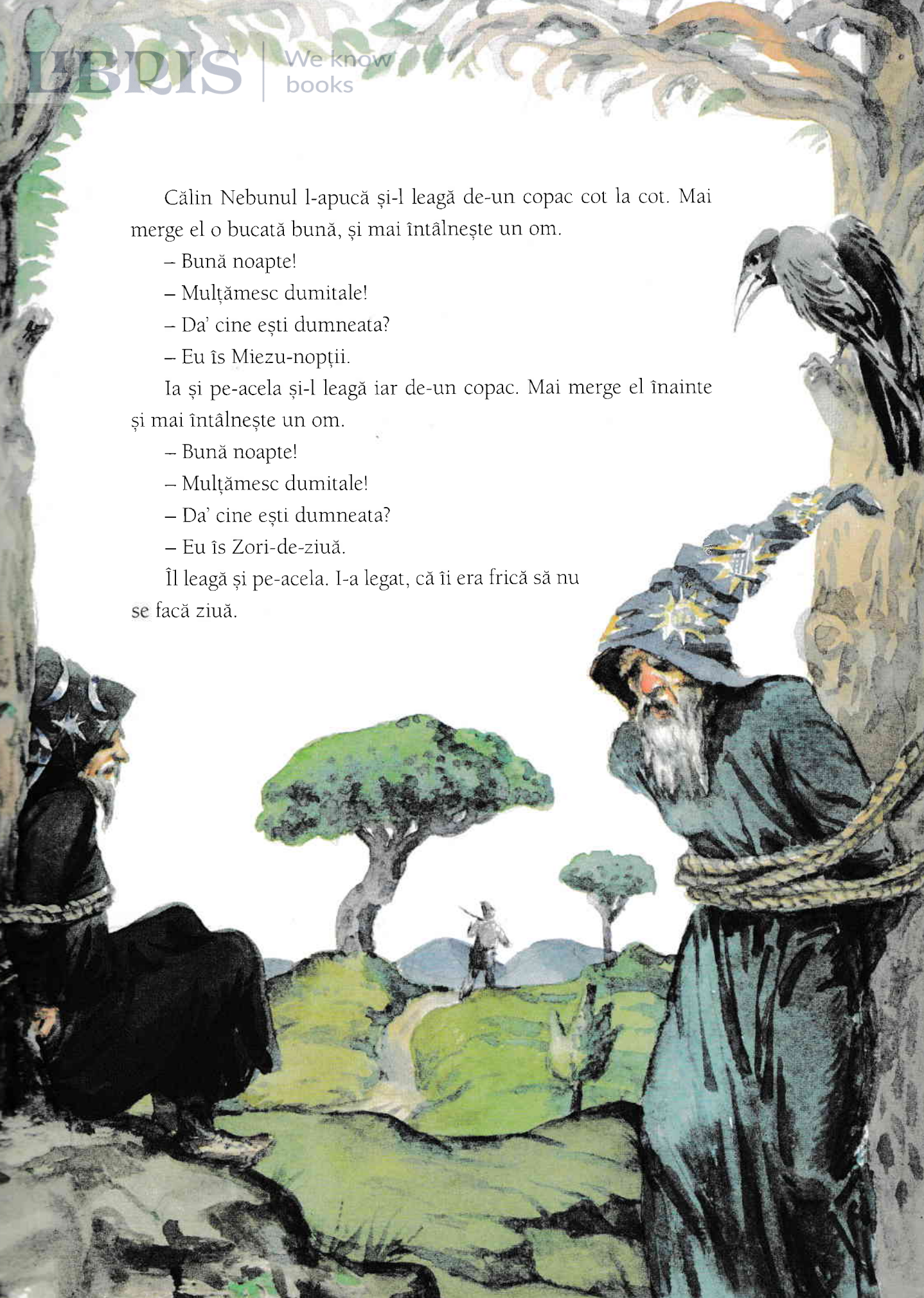
Călin Nebunul l-apucă și-l leagă de-un copac cot la cot. Mai merge el o bucată bună, și mai întâlnește un om.

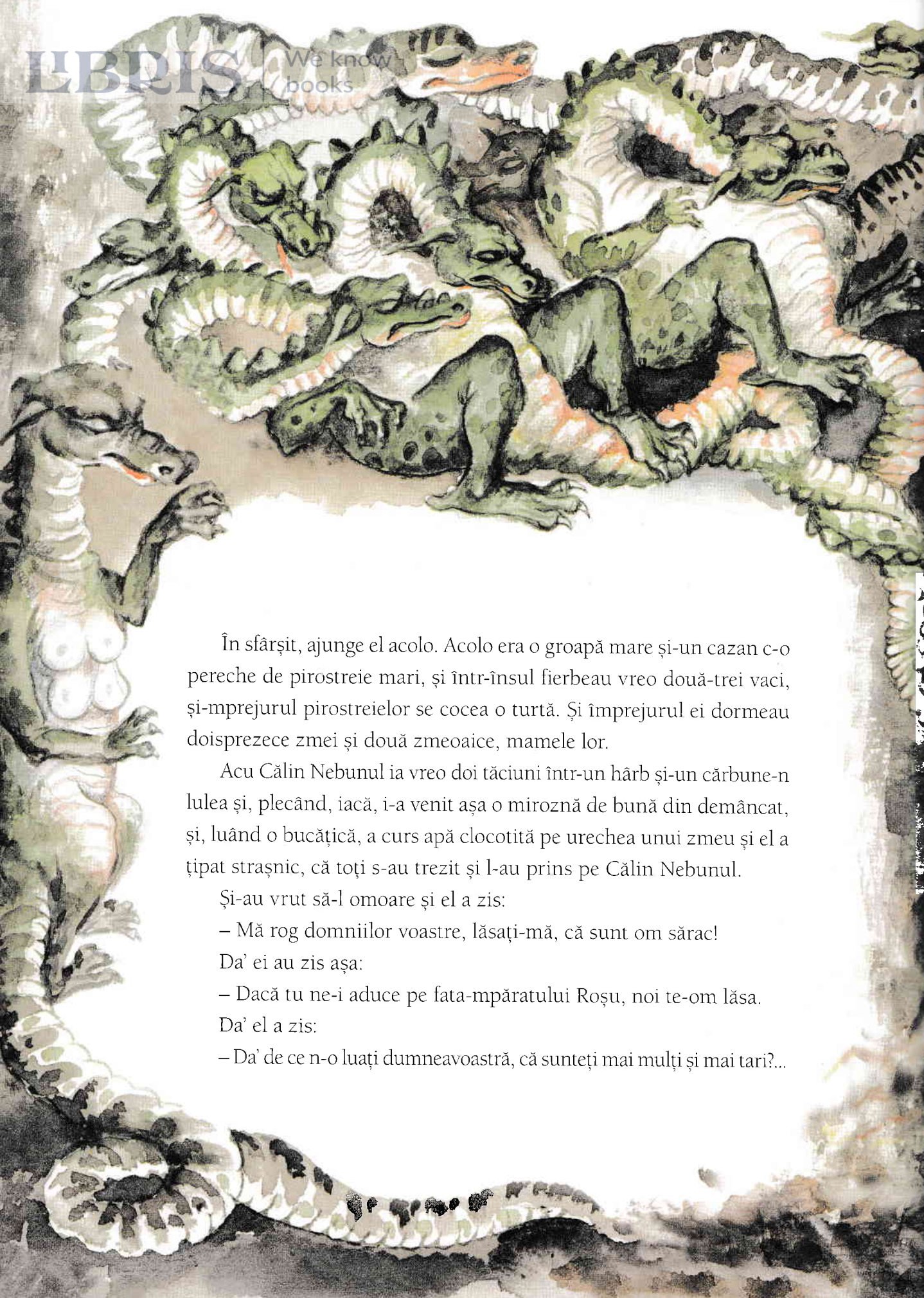
- Bună noapte!
- Mulțămesc dumitale!
- Da' cine ești dumneata?
- Eu îs Miezu-nopții.

Ia și pe-acela și-l leagă iar de-un copac. Mai merge el înainte și mai întâlnește un om.

- Bună noapte!
- Mulțămesc dumitale!
- Da' cine ești dumneata?
- Eu îs Zori-de-ziuă.

Îl leagă și pe-acela. I-a legat, că îi era frică să nu se facă ziuă.

În sfârșit, ajunge el acolo. Acolo era o groapă mare și-un cazan c-o pereche de pirostreie mari, și într-însul fierbeau vreo două-trei vaci, și-mprejurul pirostreielor se cocea o turtă. Și împrejurul ei dormeau doisprezece zmei și două zmeoaice, mamele lor.

Acu Călin Nebunul ia vreo doi tăciuni într-un hârb și-un cărbune-n lulea și, plecând, iacă, i-a venit așa o miroznă de bună din demâncat, și, luând o bucățică, a curs apă clocotită pe urechea unui zmeu și el a țipat strașnic, că toți s-au trezit și l-au prins pe Călin Nebunul.

Și-au vrut să-l omoare și el a zis:

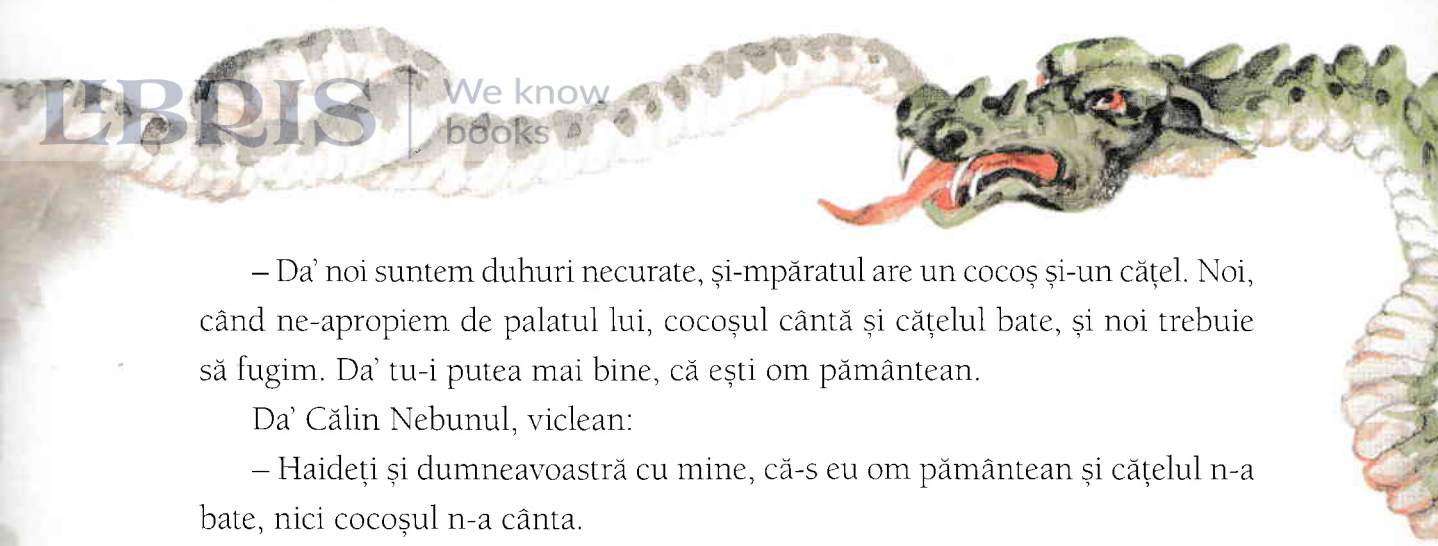
– Mă rog domniilor voastre, lăsați-mă, că sunt om sărac!

Da' ei au zis așa:

– Dacă tu ne-i aduce pe fata-mpăratului Roșu, noi te-om lăsa.

Da' el a zis:

– Da' de ce n-o luați dumneavoastră, că sunteți mai mulți și mai tari?...

– Da' noi suntem duhuri necurate, și-mpăratul are un cocoș și-un cățel. Noi, când ne-apropiem de palatul lui, cocoșul cântă și cățelul bate, și noi trebuie să fugim. Da' tu-i putea mai bine, că ești om pământean.

Da' Călin Nebunul, viclean:

– Haideți și dumneavoastră cu mine, că-s eu om pământean și cățelul n-a bate, nici cocoșul n-a cânta.

Da' Călin Nebunul se uită și vede-un voinic ca și dânsul, legat cot la cot de-un copac, și când a văzut că s-a pornit Călin Nebunul, el s-a smucit strașnic, încât au rămas mâinile la copac și el a fugit.

Și ei merg, merg pân' ce-ajung la poarta-mpăratului. Și era o poartă mare de fier, că nu era-n stare să treacă nimeni afară de Călin Nebunul. Și el s-a suit pe poartă și-a zis zmeilor:

– Hai să vă iau câte pe unul de chică să vă dau în ogradă. Și lua tot câte unul și cu paloșul le tăia capul, pân' ce le-a tăiat la toți. Și-a intrat în ogradă, da-mpăratul, de grozav zid și poartă ce avea, ușile erau toate deschise. Călin Nebunul s-a suit sus pe scări, și scările erau de aur bătute cu diamant, și-a intrat în casă unde dormea fata.

Da' era lună și-o mândreață afară, și luna bătea în casă unde dormea fata. Da' fata era așa de frumoasă de cât de nepovestit. Călin Nebunul a sărutat-o și i-a luat inelul de pe mână și s-a dus.

Când a ajuns la zmeii cei tăiați, le-a tăiat vârful limbilor la toți doisprezece și le-a pus în basma și-a trecut poarta și s-a pornit la drum. A mers până ce-a ajuns la cazan. A putut prinde o zmeoaică și-a tăiat-o, da' una a scăpat. A luat pe degetul ista mic turta și pe cellalt cazanul cu carne și-ntr-un hârb oleacă de foc și s-a pornit la drum.

Și-a ajuns la Zori-de-ziuă și i-a dat o bucată de carne și-o bucată de turtă, l-a dezlegat și i-a zis:

– Hai, du-te!

Mai merge el, ajunge la Miezul-noptii și-i dă și-aceluia o bucată de carne și-o bucată de turtă și-i dă drumul și-aceluia.

Când a ajuns la De-cu-sară, era mai mult mort de când era legat. Îi dă și-aceluia o bucată de carne și-o bucată de turtă și-i zice:

– Du-te, bre,-n pace!

Când a ajuns, n-a apucat a ațâța focul, și soarele acu era sus. Frații lui atâta dormise, c-acu-ntrase mai de-un stânjén în pământ. Când s-au trezit, au zis:

– I, Călin Nebune, lung-a mai fost noaptea asta!

Da' Călin Nebunul nimica nu le-a povestit din ceea ce s-a petrecut cu dânsul noaptea. Au pregătit ei iar să se pornească și-a zvârlit tot Călin Nebunul

LIBRIS

We know
books

arcul și-au mers ei așa pân' la Pădurea de aur. Când au ajuns acolo, le-a zis Călin Nebunul așa:

– Fraților, voi nu-ți putea trece-n pădurea asta. Făceți-vă voi o colibă aici și stați și mă duc eu singur.

Așa, el s-a pornit. Când a ajuns în mijlocul Pădurii de aur, fata cea mare a-mpăratului făcea de mâncat zmeului ei.

– Bună vreme, fată de-mpărat!

– Mulțămesc dumitale, Călin Nebune! De numele dumitale am auzit, da' de văzut nu te-am văzut. Da' fugi, că dac-a veni zmeul te ucide.

– Da' cât mănâncă zmeul tău?

Fata zice:

– Patru cuptoare de pâine, patru vaci fripte și patru antaluri de vin.

Zice:

– Ia să văd eu, le-oi putea mânca?

Se pune Călin Nebunul și le mănâncă pe toate.

Iaca, vine și zmeul.

– Bună vreme, câine de zmeu!

– Mulțămesc, Călin Nebune!

– Am venit să iau fata. Na, hai la luptă!

– Stai, să mănânc ceva.

